

EDENS GAVE

II Akt

Scene 1: "...smidt ud af vinduet..."

Geo (en syntese af Henrik-Geo og Geo-Geo): Som en kniv i maven... Som et slør for mine øjne, Som en ild i mine tarme! Som en kniv i maven.. Som et slør for mine øjne.

Daniel (et andet sted i rummet, nærmer sig Geo): Jeg må prøve, blive ved, forsøge lidt endnu. Bare lidt endnu..

G: Som en ild i mine tarme

D: Jeg må prøve, blive ved at prøve bare lidt endnu, Jeg prøver bare lidt... endnu..

G: Fræser de fordømte bakterier omkring, Støvsuger maven for fedt indefra bli'r jeg ædt, Jeg ender som et afpillet skelet før jeg får kastet mig i havet.

D: Jeg prøver med et "Ja", jeg prøver med et "Nej". "Måske?" "Måske" det går slet ikke..

G: Hvem vil føre mig til havet?

D:"Måske" er udelukket!

G: Hvor er den høje skrænt?

D: Udelukket fra den store kunst!

G: Er her da ingen?

D: Nej! Jeg gjorde det!

G: Hvem gjorde hvad?

D: Jeg mestrede den store kunst! Jeg ku' lyve

G: Hvem er du? Jeg ser så dårligt, mangler mine briller..

D: Det gør mig ondt..

G: Hvad skulle jeg med briller i denne verden uden skønhed, denne verden hvor intet smukt mer' ses!

D: Så sandt! Er også du noed af det de har kastet ud af vinduet?

G: Jeg gjord' det selv! Viste mig døren, uden barmhjertighed Jeg tilgi'r aldrig mig selv

D: Det sku' du ikke ha' gjort!

G: Bær over med os, jeg var den værste, men hvem er du? Du lyder bekendt?

Lilaja (Synger et tredje sted i rummet): Aaaahh.....

D: Det er jeg ikke! Og sagd' du jeg var Daniel løj jeg og sagd' "Nej". For jeg mestrer nu løgnens kunst!

G: Du kunstens mester som ikke er Daniel når du lyver vil du ta' mig til den høje skrænt?

D: Hvad skal du ved den høje skrænt?

G: Jeg vil kaste mig i havet, låne lidt storhed..

D: Den der søger storhed, fremstår blot grotesk, det er alt hvad verden tilbyder idag! Jeg vil føre dig!

G: Er det et afslag?

D: Undskyld mig, jeg glemte rent min kunst, sagde sandheden.

G: Det kunne vær' et trick, et bedrag, hvorfor sku' du hjælpe mig

D: Jeg håber på du stiller sko'ne først

G: Du glemte det igen...

D: Tilgiv mig, jeg er uværdig, kun løgneren får lov at mærke varmen i den lune stue!

G: Vil du så føre mig til skrænten og fortælle til alverden at du så Geo kaste sig i havet, forsvinde og gå bort!

D: Hvad om jeg bedrager dig?

G: Så meget bedre, man vil se på dine sko, vide at du lyver. Kom lad os gå!

D: Støt dig til min skulder..

L (synger til indbildte venner): Kun ensom er man egen Herre! Den verden de tilbyder kan jeg ikke bruge mér! Så jeg må naturligvis skabe min egen. Jeg ved det! Det hele var kun intet uden jer!

G: Vent lidt, ikke så hurtigt, stenene skærer så frygteligt.

L: Tak, tak, altid forstående!

D: Det vil gå over, når først kødet er slidt væk og du støtter på knoglerne! Kom nu!

L: Netop! En verden uden mislyde.. Selvfølg'lig bli'r jeg ikke ensom, jeg har jo jer!

quasi ude af rolle.....

Det dur ikke! jeg må gøre mig mere umage lad mig se... lad mig se... lad mig se.. Geo! Som beskeden..

Geo og Daniel når frem til Lilaja

G: Lilaja?

L: Geo! Du kom langt lettere end ventet!

G: Var jeg ventet?

L: Selvfølg'lig dit pjathoved! Du er jo min fantasi!

G: Er jeg din? Har ikke jeg udtænkt dig?

L: Jeg tænkte på en Geo og straks var du dér!

G: Jeg drømte om Lilaja og nu står du hér!

L: MinGeo er uvirkelig, går rundt uden sko!

G: Jeg står jo lige her! Ja vi er faktisk to..

L: Ja, jeg gav dig en fører, gjord' dig ydmyg og tam

G: Vi har nu gået sammen længe, mig og ham!

L: Så typisk, typisk Geo altid stjæle æren, hvem mener du har ret?

D: Det har så afgjort du!

L: Se selv!

G: Se hvad, han øver sig blot.

L: Øver?

G: I kunsten at lyve

L: Lyver du?

D: Det er vanskeligt at svare på, si'r jeg "ja" taler jeg sandt, det vil jeg nødigt. At sige "nej" det går ej heller. Og "måske" "Måske", det går slet ikke..

L: Du er blevet alt for mistroisk, Geo! Det er på grund af din magt. Du ser kun smig'r og smil og nikkedukker, ingen ærlige mennesker har du nær. Selvfølg'lig, så klart.. aah

Geo og Daniel går videre

D: Så er vi ved skrænten

G: Godt, godt, forlad mig så nu. Gå hen til Lilaja. Træng ind i hendes verden. Intet kan ramme dig dér.

D: Og du?

G: Jeg springer, Kun sådan kan alle overleve!

Daniel går tilbage til Lilaja

G: Hvorfor skal vi lide, vride os af smerte for at anses for værdige? Tåben, der vælter sig i plager, er heroisk mens han, der lever ordentligt, planlagt, forudseende, ses som en latterlig pedant!

D: Ved du hvorfor jeg er her?

L: Jeg fandt på dig igen Jeg var slet ikke færdig med dig.

D: Er jeg da bare din illusion?

L: Er du ked af det?

D: Ikke spor, nu kan man intet bebrejde mig mer'

L: Naturligvis ikke, ansvaret hviler på mig!

D: intet ansvar. Jeg er fri!

G: Hvad er det for en verden, hvor den, der spiser godt fremstår som grim og ubehagelig, mens den, der sulter, er en helt? Og hvad er det for en verden, hvor sul på kroppen og kostbare klæder er komisk, foragteligt, mens den hærgede, udpinte vanvittige kaldes "stor"?

D: Dine læber er så bløde, de kan kun være no'ed jeg bilder mig ind.

Som et eventyr skinner dit ansigt. Er det regnen, der fugter din kind?

L: Det er blot en tåre, regnen er hørt op, den er erstattet af en underlig uro i min krop..

D: Jeg føler det også...

L: så underligt

G: Og den, der handler til menneskets fordel skader det mest.....

D: Det er som om jeg mangler....

L: som om jeg savner hende

D: Han venter..

L: som om jeg hellere

D: på mig...

L: vil være..

G: Lilaja og Daniel!

D: Geo! Jeg sværger jeg så dig springe udover skrænten. Det fald overlever man ikke så let

L: Hallucinationer kan holde til meget. Din jakke! Der ligger en sed'l i din lomme,..

G: Læs den!

L: "Hør min besked og I vil forstå! Geo." Hvad betyder det, Geo?

G: Det betyder.. At vi må skynde os tilbage

Scene 2: "Vi har magten"

Omkring et veldækket bord, Barbara, Verner og Henrik sidder der allerede/kommer ind og sætter sig.....

Af Svend Åge Madsens regibemærkninger: "De æder, længe og vellystigt. Pjatter med hinanden og maden, afslappede....", "Fornemmelse af: alt gået i stå, alt gentager sig. Verner gør diskrete tilnærmelser til Barbara, som hun afviser..."

Lad mig aldrig mættes!

Lad mig æde uden at sprække!

Henrik: Vent lidt! Husk først at tage en Hedon!

Naturligvis! Så klart!

Alle tre: Gid kalorierne må ryge durkt igennem os!

indtager højtideligt deres Hedon

Verner: Engang i fjerne tider ku' man kun spise i en time eller to, så var man stop mæt.

Med Hedon kan man spise hvad man vil,

en time til,

uendeligt, kan æde indtil man til sidst bli'r dødtræt!

Alle tre: Gud ske tak og lov for Geo's gave!

Den er genial, den ros den ska' han have!

H: Jeg er så sul ten som en hest, jeg nyder hver en ædefest!

Ja, uden mad har jeg det skidt, sult er mit store mareridt

Alle tre: Sult er vort store mareridt!

B: Er dette her et mareridt, åh nej!

Det er da en sand ønskedrøm for mig!
Se til jeg aldrig vågner mér', så ved jeg jeg kan æde uanset hvad der end sker!
Alle tre: Gud ske tak og lov for Geo's gave!
Den sikrer os en slank og spændstig mave
V: Jeg ved engang i fjerne tider ku' man kun spise i en time eller to, så var man stop mæt.
H: Jeg er så sulten som en hest!
B: Er dette her et mareridt, åh nej!
V: Med Hedon kan man spise hvad man vil, en time til, uendeligt,
H: Jeg nyder hver en ædefest
B: Det fest er da en sand ønskedrøm for mig!
H: Sult er mit store mareridt!
Alle: Gud ske lov og tak for Geos gave!
V: Engang i fjerne tider ku' man kun spise i en time eller to, så var man stopmæt
H: Jeg er så sulten....
B: Giv' os noget meningsfyldt at lave!
H: Jeg er så sulten som en hest! Jeg nyder hver en ædefest!
B: Er dette her et mareridt, måske. Måske det er min lykke jeg kan se..
V: Med Hedon kan man spise hvad man vil, en time til, uendeligt
H: Ja, uden mad har jeg det skidt, sult er mit store mareridt!
B: Se til jeg aldrig vågner mér'
V: Kan æde indtil man til sidst bli'r dødræt
B: så ved jeg jeg kan æde uanset hvad der end sker
H: Nu savner jeg så bare Lilaja, Lilaja.....
V: Lilaja....
Vi sku' ha' gemt hende i skabet! Vi sku' ikke ha' ladet hende gå! Vi ku' ha' brugt hende ved festlige
lejligheder
V: Så rigtigt!
H: som denne!
V: engang i fjerne...
B: Jeg savner snarere Geo!
V: tider..
B: Han var i det mindste underholdende!
V: Og han ku' ind i mellem sige noget klogt!
H: eller noget som han mente!
Jeg er så sul ten som en hest, jeg nyder hver en ædefest!
B: Er dette her et mareridt?
V: Med Hedon kan du spise hvad du vil...
B: Er det en sand ønske-....
V: Jeg savner ham, trænger så uimodståeligt
B: Verner! Pas på!
V: Bare én gang til..
B: Ingen splittelse!
H: Vi har magten, vi har sejret.
B: Vi har ret fjernet vore fjender. Det var kun hvad vi måtte gøre. Vi ku' aldrig blive sammen!
H: Vi har magten, vi har sejret, men komedien er væk! Uden nogen, der er svage, er der intet
morskab!
B: Vi ku' aldrig blive sammen de var nødt til at forsvinde for at vi ku' blive helbredt, blive os selv
igen!

V: Hvad er det for en gravstemning? Der jo intet galt alting lykkes. Vi slap af med dem! Det er en festdag!

henvendt til orkestret, talt,

Så hvad med noget festmusik?

Musikken falder ikke i Verners smag (måske fordi han ikke kan danse ordentligt til den??) så han prøver at få orkesteret til at holde inde, med fagter eller udråb som "stop", "holdt" etc. Da man ikke plejer den slags kommer det noget bag på dem, og de stopper kun modvilligt.....

(talt, om orkester)

Det dur slet ikke.

Scene 3: "...Alt dette havde vi jo slet ikke forudset"

tilbage i rolle

Geo må da ha' noget ordentligt musik!

Verner går hen og tænder stuens anlæg (CDspiller, Computer, Båndoptager.....)

Geos talte stemme lyder ud gennem højttalerne:

Geo:...nogle af de spørgsmål, som I ønsker at stille..

Henrik skynder sig at slukke

H: Nej, nej lad os nu finde noget festmusik

talt, evt. mumlende

han må da ha' et eller andet...

B (*holder fast i rolle*): Lad os lige høre det dér...

V (*holder fast i rolle*): Var det ikke Geo?

tænder igen

Geos stemme: "Selvfølgelig har vi i Generos omhyggeligt opbygget reserver, så I med rimelig sindsro kan se de første erstatningskrav i øjnene, som I vil få præsenteret her efter min død."

B: Død, han var da levende da vi udstødte ham..

Geos stemme: Også selv om der bliver tale om kæmpestore erstatninger. Til efterladte efter Hedonnydere, der er døde af sult, fordi de efterhånden ikke havde råd til at spise tilstrækkeligt til at opretholde livet. Til Hedonbrugere der er blevet ude af stand til at passe deres arbejde, fordi de må anvende mere end otte timer dagligt til at indtage føde. I har hørt om disse ofre ethvert fremskridt har sin pris, men I har sikkert ikke nogen fornemmelse af hvor omfattende og kostbare disse sagsanlæg vil blive, som I nu bliver gjort ansvarlige for!

V: Ansvarlige? Vi er da ikke ansvarlige for hans...

G: Men alt dette er blot at betragte som en praktisk detalje i forhold til de katastrofer der venter: Inden to år vil Hedonnydelsen have fremkaldt en verdensomspændende hungersnød. To år vil der gå allerhøjest før det er alles kamp mod alle. Hamstringerne er allerede begyndt, opstande sammenstød mellem sultne..

Henrik slukker!

B: Men alt dette havde vi jo slet ikke forudset!

H: Nej, det er netop fejlen!

V: Jeg er kun ansat her Jeg hæfter ikke...

H: Det bli'r du bare ikke mere mæt af..

B: Vi havde slet intet forudset

V: Jeg har intet ansvar!

H: Det gavner dig ikke nu!

B: Vi er alle blevet bedraget!

V: Så sandt!

B: Hvorfor sagde han ingenting!

V: Han sagde ingenting!

B: Lod os alene om at slås, om hvem

H: om hvem,

V: om hvem

B: om hvem der ska' betale

V: Hvem skal nu betale!

H: der var vidst mer'

går hen og tænder igen...

G: Den stadig voksende epidemi af personligsspaltning som er konstateret de seneste år synes nu at have fundet sin forklaring. Hvis blot en enkelt livsduelig Hedonbakterie trænger igennem tarmvæggen og kommer i omsætning i det menneskelige blodsystem, vil den brede sig, nå frem til hjernen og der vil den - i mangel af fedt - nedbryde et personlighedsvæv, hvorved spaltningen opstår. Måske fordi forbindelsen hjernehalvdelen imellem brydes af? Der kendes intet middel der kan standse sådanne bakteriers personlighedshærgen. Intet middel mod den verdensomspændende epidemi....

V: Personligheds spaltning?

B: Det er ikke kun os...

H: Vi skulle ikke tale om det..

B: Den mulighed er der vist ikke mér'

H: Det var jo bare noed' han sagde..

V: Personlighedsspaltning? Jeg vidste det! Intet har det hjulpet at smide dem ud!

B: Selvfølg'lig har det hjulpet!!

V: ikke mig,

B: Hjulpet..?

H: Tag jer nu sammen!

V: Jeg savner Daniel. Kan dårligt undvære ham.

B: Også jeg. Jeg har følt det hele tiden.

V: Jeg tro'de kun det var mig der var svag,

B: Jeg ville ikke tale om det

V: kun mig, der var så eftergivende..

H: Hold ud lidt endnu.. vær stærke, det er kun en overgang

B: Lilaja! Hun står og venter på mig

H: Lad hende vente tænk på noget andet

V: Det et er jo bare noget vi bilder os ind

B: Jeg tror ikke jeg kan.... klare.....

H: Måske har man nu fundet et middel!

V: Du har ret

H: Måske radioen kan sige noget.

går hen og tænder radioen

Radiostemme 1: Stræbsomme forskere bliver angrebet midt i et vigtigt projekt. Et anfald, der tvinger dem til at skifte personlighed øjeblikkeligt måske til den stik modsatte personlighedstype sådan at de nu bliver opgivende og sætter sig med hænderne i skødet. Andre er direkte blevet forvandlede til maskinstormere, rabiante modstandere af enhver form for forskning, og er først kommet til sig selv, deres forskerselv, vågnet op.... hvad sagde jeg? det begynder at komme over

mig... er vågnet op i færd med at ødelægge deres egne forsøgsopstillinger, smadre de kolber og glas som før var hele deres eksistensberettigelse, men som nu opfattes som årsagen til deres ulykke.

Ligesom radiojournalister det sker for mig nu! den første for åben mikrofon, et historisk øjeblik.....

Hvorfor står jeg her? Ingen løsning? Hvorfor spille tiden med en tikkende granat i hånden.

B: Jeg kan ikke, Lilaja, jeg kommer!

H: Nej, vent, bliv her,

BARBARA UD

RS1: Snart falder den røde sne for mit blod har mistet sin farve....

Henrik skifter kanal..

Radiostemme 2: Overalt bobler kaos. Heldigvis kan man sige følges sygdommen af en tiltagende evne til at fortrænge problemet. En forbløffende evne til at glemme rædselsvækkende oplysninger man har modtaget for kort tid siden.

V: Daniel, jeg savner Daniel!

Daniel ud

H: Geo!

Henrik ud

Radiostemme 3: Mange isolerer sig i ødegårde, eller på ensomt beliggende øer i håb om derved at unddrage sig smitten...

RS2: Og ofte barrikaderer de sig, parat til at beskyde eventuelle fremmede, der måtte nærme sig af frygt for at disse skal medbringe den smitte, som man allerede er påført.

Det er ofte sidste stadium.

RS2: Eller næstsidste?

RS3: Eller næstsidste, ja. For den genetiske pest har flere gange drevet isolerede grupper til at gennemføre en skal vi kalde det rituel uddrivelse af de onde ånder en ceremoni hvorigennem man udelukker, rent fysisk fortrænger, sin dobbeltgænger i håb om derved at holde sammen på sig selv at slippe for splittelsens forbandelse...?

Scene 4: "Hvor kan de være?"

Geo, Lilaja og Daniel ind

Geo: Hør på os!

Lilaja: Gør os ikke noget!

Daniel: Bare lidt varme, lidt varme!

Lilaja: Her er jo ingen!

RS2: Erfaringerne viser imidlertid at sådanne djævluddrivelser snarest har den modsatte effekt.

Geo: Hvor kan de være?

RS2: Sikkert fordi man på grund af den fysiske fortrængning i unaturlig lang tid har afstået fra at udfolde den ene af sine to former

Daniel: Er de flygtet!

Geo: Jeg syn's jeg hører stemmer!

RS2: og man har oplevet frygtelige tilbageslag i den forbindelse.....

Lilaja: Det er blot radioen,

Daniel: Det burde de slet ikke lytte til!

slukker

Lilaja: vent, lad os høre!

Geo: Lilaja, Det bli'r det slet ikke bedre af..

Daniel tænder igen...

RS2: Grupper forsøger at opretholde illusionen om at de ikke er angrebet af personlighedssplittelsen ved at gennemføre udbyggede maskespil, hvori man omhyggeligt undgår at afsløre hinanden.....

Slukker igen

Daniel: Vel sætter jeg da pris på åbenhed, men intet bliver bedre af vi hører denne slags... gamle bånd! Et gammelt radiospil velsagtens!

Geo: Jeg synes også jeg har hørt det før..

Daniel: Ja, ikke sandt?

Lilaja: Men hvor er de andre?

Daniel: Ja hvor?

Geo: Det er da lidt sært.

Lilaja: Lad os finde de andre!

Geo: Kom lad os gå!

Daniel ser pludselig sig selv i et spejl.....

Lilaja og Geo ud

D: Der' jo Verner!

Scene 5: "Her ser du mig"

Verner? Her ser du mig. Jeg kom tilbage. Jeg forstod at du forsvarede min sag.. Verner, bliv ikke vred, jeg bebrejder dig intet, tværtimod! Vi skal altid være venner fra i dag. Lov mig det! Lad os aldrig mere skilles igen Lov mig det! Verner, Min ven!

Jeg føler at der lurker en anden i mit bryst hans stemme kommer hele tiden nærmer'.

Jeg hører i mit indre en sølsom, fremmed røst. Den minder mig i'øvrigt lidt om...

Henrik ind

Scene 6: "Men vi skal"

H: Daniel! Jeg snød dig! Førte dig bag lyset! Men nok om det! Jeg bebrejder dig intet! Det er vigtigt vi står sammen nu! De lægger planer bag vores ryg. De vil snyde os, løbe med det hele. Vi står tilbage med tomme hænder. Hørte du radio'n?

D: Jeg ved ingenting. Hvad taler du om, hvad er det du mener?

H: Barbara og Verner! Jeg hørte dem! Lige før! Bag vores ryg! De vil snyde os, løbe med det hele.

D: Det kan ikke passe Verner var jo her lige før!

Barbara ind

H: Nej, nej, udenfor sammen med..

Henrik ser Barbara

Ikke sandt Barbara, Du og Verner, her udenfor! Indrøm det nu bare!

B: Jeg- (*talt*) Nej det går ikke! Vi kan ikke få det til at hænge sammen!

H:men.., men,.. Men vi skal! Holde fast ikke tøve, vi må alle blive ved med at prøve!

D: Jeg kan ikke slippe tanken om jeg er Daniel

H: Det er et spørgsmål om liv eller død!

D: der nu og da spiller Verner...

B: Jeg vil ikke påstå det gi'r et meningsfuldt liv

D: Eller Verner, der ind imellem udgi'r sig for Daniel?

B: Det øger blot forvirringen, det er alt.

H: Vi må alle blive ved med at prøve, det hele kan forklares ganske enkelt. Båndet er det rene svindel, skabt for at få os til at gi' op!

B: *(talt)* Stop Henrik,

D: *(talt)* hun har ret, gi' op

H: Det gør vi ikke!

D: Vi har jo prøvet alt

B: det er for sent

(telefonen ringer)

H: Ha, haa, jeg sagd' det jo! Telefonen! Vi er ikke de eneste, ikke de sidste, der er nogen udenfor der vil høre,.. vil i kontakt! Ja, hallo, Ja, ja, Det er mig! Det siger du ikke,

(telefonen ringer igen)

Daniel,, ta'r du lig' den anden?

D: Der er ingen anden!

B: Der er ingen telefon overhovedet. Det er jo bare klokkespillet nede i orkesteret. Hør selv: Og så lidt accenter i de andre instrumenter. *(mod orkester)* Prøv engang...

H: Jamen, jeg talte jo med nogen det hørte I da selv... Og du Barbara, Lilaja ringede...

B: Henrik, tag dig sammen!! Det' en opera! Du har hørt fløjte og trombone. *(til orkesteret)* Vis ham det lige... *(til trombonisten)* Jatak...

H: Instrumenter???

B: Det er jo alt sammen blot en del af illusionen. Og det lykkedes et langt stykke ad vejen. Ind imellem glemte jeg faktisk helt, at vi.. at der ikke er nogen der..., at det hele....

D: Sig det bare: Ragnarok! Udenfor! De sidste krampetrækninger, der er kun os tre her til at videreføre...

H: Nej vent nu lidt, der er stadig.. *(mod orkesteret)* Musik, tak!

I glemmer radio'n, Alt kan man høre på radio'n

(tænder)

3.radostemme: ..en rituel uddrivelse af de onde ånder en ceremoni hvorigennem man...

H: Nej ikke det...

D: Vi kan høre de optagelser vi foretog fra dengang radioen stadig sendte sådan noget.Vi kan høre dem for tiende gang, men vi kan ikke bilde os ind, at de bliver udsendt mere, at der er nogen til at lytte til dem...

Henrik leder efter et andet program

H: Jo her..

1. radiostemme: Andre er direkte blevet forvandlede til maskinstormere, rabiate modstandere af.....

B: Lad os nu slippe Henrik, der er ikke mere.

slukker

D: Vi er alene...

H: Kalder i det at slutte med oprejst pande? Vi bestemte...

B: At spille os til værdighed gennem operaens magiske univers. Men det går ikke længere, der er ingen af der tror på det mér'

H: Virkeligt ophøjet: Sidde med hænderne i skødet, til vi er dækket af edderkoppespind

D: Vent lidt, der var måske en idé! Edderkopper, fluer, myrer. Det findes da!

(til orkestret) Maestro?!

(synger)..... Alene mod de farlige insekter, kæmper vi en heltmodig kamp.

Med løftet sværd vi tappert mod dem fægter. Knuser dem med vores støvletramp.

Der er kun os nu, Bare os! Ingen kan...

Henrik stopper orkester og afbryder

H: Så foretrækker jeg alligevel spindelvævene...

Et første lille limbo – operaen går død... måske udvekslinger a la: "Vi kunne jo også...Nåh, nej" "Måske kunne man" "Hvad hvis nu...." og hver gang slås det ned, eller hen. Alt afhængigt af længden på dette limbo!

Dirigenten: Nej, nu må I tage jer sammen! Vi skal videre! I må tro på det! Hør nu her
(sætter orkesteret i gang)

H: Stop det!

D: Nu orker jeg altså ikke mere.... Jeg henter Verner!
(Daniel ud)

H: Det ér slut. – slut prut!

B: Hvorfor ikke bare acceptere det? Hvorfor kæmpe imod? Blive ved med....(opgivende gestus)
(Totallimbo – ingen siger noget mere, ingen gør noget af betydning.....)

På et tidspunkt forsøger dirigenten at fange Henriks opmærksomhed, siger evt.: Henrik?..... sætter musik an...

Henrik tændes.....

Scene7: "Du bærer skylden"(I)

H: (sunget) Du Barbara, du bærer skylden alene!

Dirigent: Ja, netop, sådan!

B: (talt)Åårrh hold da op...

H: Du Barbara! Du kun du skabte dette

B: Må jeg være fri...

H: Du bedrog Geo bagtalte Lilaja! Fik hende smidt ud!

B: Jamen så ti da, ti da stille, stop det!

H:Ene og alene flakker hun omkring i regn og storm her i natten! Hun som er ti gange, nej, hundrede gange mere værd end du!

B: Har man nogensinde hørt en større hykler!

H: Ja, duk dig, slå igen! Sådan er jo din måde! Ingenting vil du indrømme! Men nu er det slut, du får ikke lov at blie' ved, din plan vil ikke lykkes, for Geo er kommet tilbage, jeg går til Geo!

B: Så du vil bagtale mig, gå bag min ryg. Lyve for Geo!

H: Det behøver jeg ikke! Dine handlinger taler for sig selv! For en gangs skyld kan jeg nøjes med sandheden!

B: Det gør du ikke, jeg kender dig!

H: Du ord. kendte mig! Men du kender mig ikke! Jeg har forandret mig! Før stammede jeg, frygtede de store ord, krøb for ikke at støde mig, men Geo har vist mig vejen! Jeg har fået styrke til at sige sandheden.

B: Henrik, jeg be'r dig..

H: Du be'r forgæves! Ligesom jeg havde bedt forgæves om nåde fra dig! Ja, jeg ved det! Du og Verner ville udstøde mig! Jeg hørte jer. Sådan var jeres plan!

B: Ja så! Din oprigtighed skyldtes frygt! Kun frygt!

H: Gå! Barbara, forsvind! Spar Geo den sorg at måtte straffe dig! Tag dine ugerninger! Og gå Bort!

BARBARA UD (med "bøjjet hoved" ifølge Madsen)

H: Jeg gjorde det! Sørme om jeg gjorde det Jeg vendte om, talte retfærdighedens sag! Det kan man ikke nægte...

(Geos stemme..) Men du gjord' det for din egen skyld! Ikke for Lilaja!

(Henrik) Måske, og måske ikke...

(Geo) Og jeg? Hvad med mig? Henvist til disse ynkværdige, usammenhængende fantasier!

(Henrik) Jeg er rede! Alt vil jeg tilstå! Jeg er et nyt og bedre menneske..

Scene7: "Du bærer skylden" (II)

LILAJA (udenfor): Nej (men Henrik kan høre hende) ikke det!

LILAJA IND (i stue)

H: Lilaja, hvad er der sket?

L: Det er forfærdeligt! Forfærdeligt! Hvordan kunne jeg ha' forudset det ske? Hvordan vide Barbara kunne gøre det? Fuld af bebrejdelser mod sig selv! Nok til at slå sig selv ihjel!

H: Mener du Barbara? Hvad gjorde hun?

L: Hun rettede bebrejdelser mod sit liv, mente hun var bare tantet, stram, og stiv! Frygtede livet som en pest, mente jeg leved' hver dag som en fest!

Hun sagde, "Lilaja, var jeg bare som dig!"

Hun sagde, "Du er ti, nej, hundrede gange mere værd end mig!"

H:*stille, fortvivlet*: Barbara! Barbara.. Havde jeg bare vidst...

L: Knap var jeg gået før jeg hørte hendes skrig! Hun sprang fra skrænten!

H: Barbara..

L: Jeg så hende svæve i luften, ramme vandet, forsvinde, så var det forbi...

H *for sig selv*...: Jeg troede ikke, hun lyttede til mig... Så havde jeg aldrig sagt.. sådan...

L: Lyttede? Til dig? Hvad har du da sagt?

H: Ingenting, intet særligt. En advarsel,

L: En advarsel?

H: Jeg var nødt til det, hun var farlig, hun tro'de hun sku' bestemme alt! Jeg sagd'e bare som det er! Du er ti, nej, hundrede gange mere værd!

L: Og med de ord, drev du Barbara i døden.

H: Jeg vidste det ikke, aldrig har hun lyttet til mig!

L: Hensynsløs som altid

H: Ja, Barbara kunne være..

L: Ikke Barbara! Dig Henrik, du alene bærer skylden!

H: Bærer skylden? For hvad?

L: Var det ikke for dig var min søster stadig hos mig! Var det ikke for dig var Geo ikke gal!

H: Du ta'r fejl, tager frygteligt fejl, ser du jeg

L: Var det ikke for dig er jo, Henrik, havde jeg stadig dem begge! Hele min slægt har du taget, din usling!

H: Kære Lilaja, hør på mig! Du ta'r fuldstændig fejl Lilaja!

L: Forræder

H: Du misforstår alt!

L: Alt har du taget fra mig!

(Lilaja finder/anskaffer sig den kniv/det mordvåben Henrik dræbte Geo med)

H: Det var et u held, jeg så ham slet ikke, hvad sku' jeg gøre jeg måtte jo ta' over, uden Geo var der jo intet der ku' la' sig gøre, vi...

L: Tilbage er kun min hævn, la' sig gøre du skal dø!

(Lilaja dræber (stikker kniv i) Henrik (der dog ikke dør lige med det samme.....)!

H: jamen.. . Geo er jo lige her.. Jeg finder ham..... .

Henrik søger ud, men når kun til stuens fjerneste hjørne hvor han udkæmper sin dødskamp. Skifter evt. til Geo undervejs....

Scene 9: "Jeg så dig!"

L (*Vågner af blodrusen*): Henrik? Men du fortjente det! Alt har du taget fra mig....

VERNER IND (*opdager tilsyneladende ikke den døende Henrik*)

V: Arven har du da stadig! Eller.. Har lige fået den...

L: Verner? Hvad mener du?

V: Hele arven gik jo til Barbara! Imidlertid er hun nu belejligt nok forsvundet!

L: Hvor vover du! Hun tog sit eget liv det er den største tragedie i mit liv, og så kommer du og antyder...

V: Slap af, Lilaja, jeg så dig! Jeg nåede frem lidt for sent, du havde stadig hendes tøj i hånden, jeg så dig kaste det samme vej som din søster! Det svævede i luften, og så var det væk...

L: Nej, Verner, ikke sådan. Hendes tøj ja, det smed jeg ud, men jeg kunne umuligt myrde Barbara!

V: Nej, hun forsvandt vel udi den bare luft?

bliver truende overfor Lilaja, kvæler hende til sidst....

L: Nej, du forstår det ikke..

V: Jeg forstår hun er væk! Barbara, kvinden jeg elskede, kvinden i mit liv!

L: Slip mig, fjern dine hænder, det er jo mig!

V: Du indrømmer du dræbte din søster, du dræbte min kærlighed

L: Lad mig gå, slip mig! Slip, så slip mig dog!

V: Du skal dø!

L: Nej Verner, jeg er jo Barbara!

V: Du er dræbte min Barbabara!

L: Så hjælp mig dog!

V: Du skal dø! Så dø da!

myrder Lilaja..... under kampen er Lilajas paryk (eller andet særkende) forskubbet således, at Barbara nu kommer til syne..... Verner synes at miste forstanden

V: Barbara! Lilaja? Lilaja, Barbara, Barbara! Hvad har jeg gjort? Den kvinde jeg elskede.. Død... (*har selv fået træk af Daniel i kampens hede..... Ser pludselig sig selv i spejlet!*)

Scene 10: "Jeg elskede hende inderligt!"

V: Daniel, er det dig?

Daniel: Verner, du myrdede...

Verner: Nej, nej, ikke jeg, det var Lilaja, jeg så det jo ved skrænten...

D: Usle hykler du dræbte hende selv..

V: Hvordan sku' jeg ku' gøre det jeg elskede hende inderligt!

D: Jeg elskede Lilaja, du tog hende fra mig! For dette skal du dø!

V: Dø selv!

tumult, Verner og Daniel slår sig ihjel! Henrik/Geo der stadig ikke er helt død har manøvreret sig frem fra baggrunden til et sidste ord:

Henrik/Geo: Nej..... Vent lidt..... Vi kan stadig.....

Tæppe!